

LA FIESTA POR DENTRO

La barba del Capità

El dinar del dia de Nadal quasi acabà com el ball de Torrent. La sogra havia estat mirant-lo mentre escudellaven la sopa bruta. Cada mos de farcidaura tornava a mirar-lo de reüll i quan el pastís de les monges deuria haver endolcit la sobretaula, li preguntà:

—Quiquet, et passa algo?... Et veig una cara molt rara...

—No, senyora... Es que estic deixant-me creixer la barba.

Qué tens promesa? O és que vas a fer-te pelegrí? I soltant un sospir i miant-lo fit a fit comentà tota escadalitzada: No serà que t'has fet "hippy" deixos del monyo llarg i la guitarra al coll... Menuda prebenda t'hauria tocat, filla...

La filla, encara que no compartia moltes de les idees del seu home, eixqué en defensa.

—Es deixa la barba, perque té que ésser capità. D'ací un mes són les festes... Qué no ho sap, dona?

—Mire —contestà Quiquet— els temps han canviat. Allò era anti-hi-eixia i no en gastava altra...

—Ah!, i es que en la seua filà no hi han barbes? Ton pare sempre giènic. L'any passat en la Diana quasi m'agafa agonia. Allò feia una olor d'aiguarent i encara portava apegat un tros de maleneta i les busques del "perico" d'una tonya d'algú que la gastaria el dia de l'Entrà...

—Puix que t'en posen una postissa...

—Tampoc m'agrada. Mire, mire esta rotjor que pareix un bérbol. Sap açò de que és? Del darrer Pas de l'Hort, quan vaig eixir d'apòstol. Me l'apegaren tant fort que al llevar-me-la em vaig quedar sense cella i un rodal sense pel... Em viu mes amarg!...

—Fes el que vullgues! No més voleu que fer riure... Si fores home meu, ja eixiries tú aixina... Senyor! Els homens han perdut el trelat i el coneiximent!...

Ans que poguera explotar, la dona volgué posar pau.

—Deixe-lo, mare... La festa porta estes coses. Després de tot ni vosté ni jo l'hem de portar

Però la barb aportaria rastre...

Començat l'any nou, anaren de visita a casa d'uns amics. Trucaren a la porta y al obrir, al vore'l tapat amb la manta i en aquella cara, li soltaren:

—Un altra volta serà, germanet. No li dona vengonya, tan jove i demanant llimosna...?

—Xe, tú, si som nosaltres... Soc Quiquet...

—Puix, mira, m'havies paregut un pobret o l'ermità del Santo Cristo.

Al tornar a casa, la dona ja no pugué més.

—Ja veus, lo que està passant-nos per culpa de la teua barba. Lleva-te-la i viurem en pau... Raó tenia ma mare!... No puc anar pel carrer!...

L'altre dia en el mercat em preguntaren en tota la xanxa del món que l'any Sant ja s'havia acabat o si és que encara pensavem anar de pelegrins a Santiago, per al final dir-me si comprava carabassetes per al bordó...

Al vore-la tan afligida es desfeu de promeses de que se la tallaria el dia de l'Entrà per la nit. Encara que no eixquera de casa els dies que faltaven per a festes, el feia la festa a Sant Blai, representant el paper de capità en tota dignitat i la barba era el gran complement. I confirmant les seues paraules, alçava el cap i se l'acariciava en la mà dreta...

Tingué que tragar molta quina en les tres setmanes que faltaven. Somrisetes mal dissimulades, colzades al seu pas, algùn estufit sufocant la risa i fins el consabut "Pelegrí", que ja li s'havia quedat com a mal nom.

Però, com tot aplega en esta vida, aplegà el dia de l'Entrà. Després de dinar es vestí amb tota solemnitat. Amb coqueteria es pasà l'escarpidor pentinant-se la barba. No més tenia una pena i és que ja tenia algùn pelet blanc i allò el feia un poquet més vell del que era.

—*Quan s'acabe l'Entrà t'espere en les tisoires en la mà... Digué la dona al acomiadar-se*

Del Ravalet a l'Almera tot eren felicitacions... "Estàs en el teu paper"... "Enhorabona, capità"... "Xe, que presència"... "No te la socarres amb el puro"...

I quan anava a putjar al cavall, un fester, en la més bona voluntat del món, s'empenyà en convidar-lo.

—*Açò es vi arropat. Permetix-me que et convide*

I li amorrà la botella, clavant-li-la dins la boca. En la mà li deia prou, però aquell no s'andonava i al apartar-la li caigué una xorrà damunt, mentre tossia... Sort que el trage nou no s'havia embrutat. Ho havia parat tot la barba, Aquella barba que tant li protestaven i ara era el millor paraigües...

Al cap d'una estona notà que allò li tirejava la pell. La melassa del vi arropat, al secar-se, li havia deixat la barba com si fora una sabata moixuma.

—*Això s'en va en colonia...*

I una xiqueta del veïnat, que començaba a pintar-se, li tragué un perfumador prou gran y començaren a polvoritzar-li-la, ben xopà.

—*Xe, que hau fet!...*

Allò encara es quedava més dur. Pareixia l'espant de l'enviscà. S'havia endurit molt més que abans...

—*Ai que s'em enganyat... Açò es laca per al monyo de les xiquetes!*

Com el desfile estava en marxa, a empentes el putjaren al cavall, mentre els pels de la barba, tessos com el bec d'un corb, li estiraven la pell fent que anara en la boca oberta, com els gossos després d'una carrera per la serra...

Xe, quin afronte!...

Al pasar pel balcó d'on estava la dona, feu un esforç i entonà l'ànim, enviant-li en la ma una salutació i fent un devallament de cap plé d'elègància...

I la sogra que estava al costat de la filla, al mirar-lo dalt del cavall, amb la capa verda xorrant per l'esquena, plena d'orgull li soltà a cau d'orella:

—*Saps que no li para tan mal la barba...*

Miquel Cantó